

Lorelei

Sé molt bé tot el que vol dir
que em trobi tan content.
Un instant d'un passat estiu
no se me'n va del pensament.

Les pedres tèbies de lluna,
i a l'herba frisa el vent de mar.
Per una escala que s'enruna
pugen ella i un embriac.

La noia amb *blue-jeans* es proposa
tenir bondat per l'home incert.
No fuig de veure's en l'ull de boira
ni burla el pas que es perd.

Ara la mena un seny d'ofrena:
li han dit sempre que l'ofegués.
I això, tota soleta,
la noia meva ho ha fet.

Ferrater, Gabriel. "Lorelei". *Les dones i els dies*. Barcelona: Ed. 62, MOLC, 1979